

1.1 ความเป็นมาและสภาพปัญหา

แต่เดิมการบริการโทรคมนาคมจัดเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่สำคัญแบบเดียวกันกับสาธารณูปโภคอื่นๆ อย่างไฟฟ้า และประปา รัฐบาลของแต่ละประเทศจึงเป็นผู้มีหน้าที่หลักในการจัดให้มีบริการขั้นพื้นฐาน (Government-bases Supply) ทั้งที่เป็นผู้วางแผนทาง และเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด โดยวิธีการที่ใช้แพร่หลายมากที่สุดได้แก่ การจัดตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นเพื่อประกอบกิจการนั้นๆ โดยเฉพาะ ดังเช่นประเทศไทยในอดีตที่มีรัฐวิสาหกิจอย่างองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และการสื่อสารแห่งประเทศไทย* หรือรัฐวิสาหกิจทางโทรคมนาคมของต่างประเทศ เช่น บริติช เทเลคอม (British Telecommunications: BT) ของสหราชอาณาจักร, ดอยทซ์ เทเลคอม (Deutsche Telecom) ของประเทศเยอรมนี, ฟรานซ์ เทเลคอม (France Telecom) ของประเทศฝรั่งเศส และองค์การโทรเลขและโทรศัพท์ (Nippon Telegraph and Telephone Corporation: NTT)** ของประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น แนวทางการจัดให้มีสาธารณูปโภคโดยรัฐเช่นนี้จึงไม่จำเป็นต้องมีการกำกับดูแลที่ชัดเจนรวมทั้งไม่จำเป็นต้องมีการกำกับดูแลที่แยกเป็นเอกเทศ

แต่เดิมการประกอบกิจการโทรคมนาคมในประเทศไทยก็ดำเนินการไปในลักษณะเดียวกับประเทศอื่นๆ เช่นกัน กล่าวคือ กิจการโทรคมนาคมเป็นธุรกิจที่ถูกผูกขาดโดยรัฐบาลเท่านั้นที่จะสามารถดำเนินการให้บริการได้ เพราะถือว่ากิจการโทรคมนาคมเป็นการจัดให้มีสาธารณูปโภคอันเป็นพื้นฐานที่รัฐบาลจะต้องจัดให้บริการแก่ประชาชน ซึ่งในอดีตหน่วยงานที่ทำหน้าที่ให้บริการแก่ประชาชนแทนรัฐบาล คือ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และการสื่อสาร

---

* ปัจจุบันได้แปรสภาพเป็นเอกชนชื่อ บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตามลำดับ

** ปัจจุบันรัฐวิสาหกิจเหล่านี้ได้ถูกแปรสภาพเป็นบริษัทเอกชน เว้นแต่ NTT ของประเทศญี่ปุ่นที่ยังคงเป็นรัฐวิสาหกิจ แต่ก็ยังอยู่ในระหว่างขั้นเตรียมการเพื่อการแปรสภาพต่อไป

แห่งประเทศไทย เนื่องจากการให้บริการสาธารณูปโภคแก่ประชาชนนั้นเป็นการให้บริการทั่วประเทศ ซึ่งหน่วยงานภาครัฐบาล ในอดีตสามารถให้บริการได้อย่างไม่ทั่วถึง หรือให้บริการทั่วถึง แต่ก็เกิดความล่าช้าไม่ทันต่อความต้องการของประชาชน หรือทันต่อความต้องการของผู้ขอใช้บริการ ดังนั้นรัฐบาลจึงจำเป็นต้องมอบหมายให้เอกชนเข้าร่วมดำเนินการกับภาครัฐบาลในการให้บริการสาธารณูปโภคแก่ประชาชนภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานภาครัฐบาล ซึ่งหมายความว่างค์การโทรศัพท์ และการสื่อสารแห่งประเทศไทย นอกจากนี้จะทำหน้าที่เป็นผู้จัดให้มีบริการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนแล้ว ยังทำหน้าที่เป็นผู้กำกับดูแล (Regulator) อนุญาต หรือให้สัมปทานแก่ภาคเอกชนในการเข้ามาจัดให้มีบริการกิจการโทรคมนาคมแก่ประชาชนอีกด้วย

ก่อนที่องค์การโทรศัพท์และการสื่อสารแห่งประเทศไทยจะได้แปรสภาพจากรัฐวิสาหกิจเป็นบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัดนั้น รัฐบาลได้บัญญัติกฎหมายขึ้นเพื่อรองรับการดำเนินการดังกล่าวไว้ด้วย คือ พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542^{*} ซึ่งเป็นกฎหมายหลักที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่หน่วยงานทั้งสองและรัฐวิสาหกิจอื่นๆที่ยังไม่มีสถานะเป็นบริษัทให้สามารถแปลงเป็นบริษัท (Corporatisation) ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยเร็วและตามขั้นตอนที่ชัดเจน โดยการเปลี่ยนสถานะของรัฐวิสาหกิจจากรูปแบบเดิมที่เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทองค์การของรัฐบาล ที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น ไปเป็นรูปแบบบริษัทจำกัด โดยมีการเปลี่ยนทุนจากรัฐวิสาหกิจเดิมเป็นทุนเรือนหุ้นของบริษัทที่รัฐถือหุ้นทั้งหมด

---

^{*}หมายเหตุ (แนบท้ายพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542) : - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายที่จะเป็นเครื่องมือของรัฐเมื่อมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนสถานะของรัฐวิสาหกิจจากรูปแบบเดิมที่เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทองค์การของรัฐบาลตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้นให้เป็นรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด แต่ยังคงมีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจประเภทหนึ่ง โดยมีการเปลี่ยนทุนจากรัฐวิสาหกิจเดิมเป็นทุนของบริษัทที่รัฐถือหุ้นทั้งหมด และยังคงให้มีอำนาจหน้าที่เช่นเดิม รวมทั้งพนักงานมีฐานะเช่นเดียวกับที่เคยเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินกิจการ และเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่จะแปรรูปรัฐวิสาหกิจให้เป็นองค์กรธุรกิจอย่างเต็มรูปแบบให้กระทำได้โดยสะดวก เมื่อได้มีการเตรียมการในรายละเอียดเกี่ยวกับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเรียบร้อยแล้ว โดยการกระจายหุ้นที่รัฐถือไว้ให้แก่ภาคเอกชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนและการบริหารจัดการ ในกิจการที่รัฐวิสาหกิจเดิมดำเนินการอยู่ได้ต่อไปในอนาคต จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฉบับนี้

ภายหลังจากที่รัฐบาลได้ดำเนินการแปรสภาพ องค์การ โทรศัพท์แห่งประเทศไทย (ทศท.) ซึ่งเดิมเป็นรัฐวิสาหกิจมหาชนให้เปลี่ยนสถานะมาเป็นรัฐวิสาหกิจเอกชน (หรือรัฐวิสาหกิจในรูปแบบของบริษัท) เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและลดขั้นตอนต่างๆ ในการดำเนินการได้อย่างเต็มรูปแบบ และเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเปิดเสรีในกิจการ โทรคมนาคม เนื่องจากประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์การการค้าโลกซึ่งเป็นองค์กรที่มีจุดประสงค์ในการที่จะก่อให้เกิดการค้าเสรีโดยมีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันและเป็นธรรมต่อสมาชิกด้วยกัน

แนวความคิดในการปรับเปลี่ยนอำนาจในการบริหารจัดการในกิจการแห่งรัฐเริ่มขึ้นตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา ซึ่งถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในกระบวนการทัศน์รูปแบบและวิธีการบริหารงานภาครัฐของประเทศต่างๆ ที่แตกต่างไปจากเดิม หรือตัวแบบประเพณีนิยม (Traditional model) อย่างสิ้นเชิง โดย Owen E. Hughes¹ ได้อธิบายถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวว่าเป็นผลมาจากอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ (Globalization) สภาพการแข่งขันระหว่างประเทศ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ กระแสแนวความคิดแบบอนุรักษนิยม (การลดบทบาท/ขนาดของภาครัฐ) การเติบโตและความเข้มแข็งของภาคธุรกิจเอกชนและองค์กรประชาสังคม รวมทั้งปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และความไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาลและระบบราชการเอง

ปัจจุบันทฤษฎีดังกล่าวได้มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดให้มีบริการโทรคมนาคมของโลกด้วยการปฏิรูปโครงสร้างตลาดบริการโทรคมนาคมของประเทศต่างๆ เพื่อการเปิดตลาดและส่งเสริมการแข่งขัน (Market-based Supply) โดยมุ่งเน้นให้มีเอกชนหลายรายเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งภาวะที่มีการแข่งขันระหว่างเอกชนด้วยกันนี้เองจะเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างประสิทธิภาพของตลาด เพราะการให้สิทธิครอบครองกิจการ (Ownership) แก่เอกชนจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการแข่งขันได้สูงสุด อย่างไรก็ตามยังมีความจำเป็นต้องมีการกำกับดูแลการแข่งขันซึ่งจะต้องมีองค์กรกำกับดูแลที่เป็นอิสระ เข้ามาทำหน้าที่ควบคุมการประกอบกิจการของเอกชนทั้งหลายเหล่านั้น โดยถือเป็นองค์ประกอบด้านกฎระเบียบและแนวนโยบายการกำกับดูแล (Regulatory Policy) ที่มีบทบาทและเป็นปัจจัยอย่างสำคัญต่อประสิทธิภาพของตลาดและการแข่งขัน และถือได้ว่ามีความสำคัญมากกว่าปัจจัยอื่นๆ อันเนื่องมาจากการครอบครองกิจการของเอกชน

---

¹Owen E. Hughes, Public Management and Administration: An Introduction, Third Edition, (London: MacMillan Press, 2002), p. 5.

อยู่มากมายหลายเท่า² เพราะกฎระเบียบและแนวนโยบายการกำกับดูแลทั้งหลายจะเป็นกรอบแนวทางการตลาดในภาพรวมว่าจะดำเนินไปในทิศทางใด เช่น แนวทางการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีแก่ตลาดในประเทศมีแค่ไหน อย่างไร หรือแนวทางการส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรทางโทรคมนาคม (ความถี่และเลขหมายโทรคมนาคม เป็นต้น) ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้อย่างไร ขณะเดียวกันกฎระเบียบและแนวนโยบายเหล่านี้จะเป็นกรอบกติกาเพื่อคุ้มครองตลาดให้มีการบริการการแข่งขันที่มีความเป็นธรรมและคุ้มครองสิทธิของผู้ใช้บริการ รวมถึงการส่งเสริมให้มีการบริการอย่างทั่วถึง (Universal Services) อีกด้วย เอกชนผู้ประกอบการทั้งหลายเพียงดำเนินการภายในกรอบเหล่านั้นและแข่งขันกันให้เกิดผลกำไรสูงสุดตามความเชื่อที่ว่าการแข่งขันดังกล่าวย่อมจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการในท้ายที่สุดนั่นเอง

จากแนวความคิดข้างต้นชี้ให้เห็นได้ว่าหากดำเนินการด้วยรูปแบบบริการของภาครัฐนั้น รัฐไม่อาจจะจัดให้มีบริการสาธารณะแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึงได้อย่างคล่องตัวและทั่วถึงจึงมีความจำเป็นต้องให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดให้มีบริการสาธารณะแทนรัฐ แต่การดำเนินการของเอกชนดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของภาครัฐ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากอุตสาหกรรมโทรคมนาคมเป็นอุตสาหกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลง (Dynamic) อย่างตลอดเวลา หากการกำกับดูแลให้ทันต่อเทคโนโลยีและความต้องการที่เปลี่ยนแปลงได้แล้ว การกำกับดูแลย่อมไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้ กอปรกับจารีตประเพณี ซึ่งถือได้ว่าเป็นแนวความคิดของนักกฎหมายของประเทศไทยที่ยึดถือในสิ่งที่เกิดหรือมีขึ้นแล้วเท่านั้น และจะมองว่าสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ผิดหรือไม่ถูกต้อง ดังนั้นจึงมักจะมีคำกล่าวที่ว่า “การจะกระทำให้สิ่งใดได้หรือไม่จำเป็นต้องมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนเท่านั้นจึงจะสามารถกระทำได้” และมีนักกฎหมายหลายท่านกล่าวเช่นนี้อยู่เสมอ ซึ่งจากคำกล่าวดังกล่าว ทำให้ให้นักกฎหมายหลายท่านตีความไปได้ว่าการจะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อนนั้นจะสามารถกระทำได้ต่อเมื่อมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนเท่านั้น ซึ่งแนวความคิดแบบนี้เป็นแนวความคิดที่ตรงกันข้ามกับแนวความคิดของนักกฎหมายของสากลประเทศ เพราะในทางสากลประเทศ อาทิเช่น สหภาพยุโรป หรือ สหรัฐอเมริกา นักกฎหมายจะยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติว่า “สิ่งใดที่กฎหมายไม่ได้กำหนดห้ามไว้สามารถกระทำได้ทั้งสิ้น ตราบเท่าที่จะมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดไว้ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ผิด

²John Vickers and George Yarrow, Privatization: An Economic Analysis, (London: The MIT Press, 1997), p.3.

ตามมาตรา 4 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดให้นำจารีตประเพณีมาใช้ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้

จึงจะกระทำไม่ได้เท่านั้น” จากแนวความคิดนี้ทำให้ตีความได้ว่าสิ่งใดก็ตามทุกคนสามารถกระทำ
ได้ทั้งหมด ครอบคลุมที่ไม่มีข้อยกเว้นแห่งกฎหมายกำหนดห้ามไว้ และจากแนวความคิดดังกล่าวนี้
เองจึงเป็นที่มาของหลักการออกใบอนุญาต SINGLE LICENSE และกระบวนการนี้เองเป็น
กระบวนการใช้อำนาจทางปกครองแบบใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากจารีตประเพณีเดิมๆที่เคยกระทำมา
เมื่อหลักเกณฑ์การออกใบอนุญาต SINGLE LICENSE จะถูกนำมาปรับใช้ในประเทศไทย เพื่อ
ต้องการให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เพื่อให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติของสากล
ประเทศ และเพื่อพัฒนาตลาดอุตสาหกรรมโทรคมนาคมให้ดียิ่งขึ้น กลับกลายเป็นสิ่งที่แปลก
ประหลาด และกลายเป็นสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่สอดคล้องต่อหลักกฎหมาย

อย่างไรก็ดี องค์ประกอบด้านกฎระเบียบและแนวนโยบายการกำกับดูแล
(Regulatory Policy) ยังมีขอบเขตในทางปฏิบัติระหว่างการกำกับดูแล (Regulation) และการกำหนด
นโยบาย (Policy Development) อยู่พอสมควร³ กล่าวคือ จะต้องมีการแยกแยะองค์ผู้ทำหน้าที่ใน
การกำหนดนโยบาย (Policy) ออกจากการกำกับดูแล (Regulation) ทั้งนี้เพื่อป้องกันการทับซ้อน
(Overlap) ของผลประ โยชน์อันจะส่งผลให้การกำกับดูแลไม่มีประสิทธิภาพ ยกตัวอย่างเช่น รัฐบาล
เป็นผู้กำหนดและวางแนวนโยบายอย่างกว้างๆเอาไว้โดยมีองค์กรอิสระอย่างคณะกรรมการกิจการ
โทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) โดยไม่ขึ้นตรงต่อรัฐบาล ซึ่งจะทำให้การกำกับดูแลนั้นมีความเป็น
อิสระและเป็นไปตามแนวทางและนโยบายที่รัฐบาลกำหนดเอาไว้บนพื้นฐานของความชัดเจน
โปร่งใส และไม่เลือกปฏิบัติ

ตามแนวทางการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอุตสาหกรรมโทรคมนาคมโดยสังเขปดัง
ที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น เป็นประเด็นที่ได้รับการตระหนักโดยทั่ว ถึงความจำเป็นและประโยชน์
ที่จะเกิดขึ้นจากการแข่งขันของตลาด สิ่งนี้จึงได้ถูกบรรจุไว้เป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการเปิดการค้า
เสรีขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) และในบรรดาหัวข้อการเจรจาทั้ง
หลายเพื่อเปิดการค้าเสรีนั้น เฉพาะประเด็นการกำกับดูแลภายในประเทศ (Domestic Regulation)
ถือว่าเป็นหัวข้อการเจรจาที่มีความสำคัญตั้งแต่การเจรจาอนุสัญญาเป็นต้นมาซึ่งสอดคล้องกับบท
บัญญัติ ข้อ 6 ของความตกลงแม่บทว่าด้วยการค้าบริการ (General Agreement on Trade in Services:
GATS)

³Hank Intven and McCarthy Tétrault, Telecommunication Regulation Handbook,
(Washington: InfoDev Program of The World Bank, 2000) pp.1-5.

ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลกและเข้าร่วมการเจรจาในสาขาโทรคมนาคม รวมทั้งได้ให้ข้อผูกพันบางประการ เพื่อการเปิดเสรีทางการค้าบริการในสาขาดังกล่าว จึงกล่าวได้ว่า ประเทศไทยมีความจำเป็นและมีข้อตกลงในการปฏิรูปโครงสร้างตลาดโทรคมนาคมของไทย โดยเฉพาะประเด็นการกำกับดูแลการแข่งขันก็ยังคงมีความจำเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากความพยายามในการจัดตั้งองค์กรกำกับดูแลของไทยที่สำเร็จลุล่วงภายหลังจากกระบวนการคัดเลือกคณะกรรมการ เพื่อมาดำรงตำแหน่งคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) นานกว่า 3 ปี*

อย่างไรก็ดี ยังมีรายละเอียดที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับข้อตกลงของประเทศไทยตามกรอบความตกลงขององค์การการค้าโลก และข้อเปรียบเทียบกับข้อตกลงอย่างเดียวกันของประเทศอื่นๆ โดยต่อจากนี้ไปจะได้กล่าวถึงรายละเอียดที่สำคัญเกี่ยวกับข้อตกลงเฉพาะด้านการกำกับดูแลภายในประเทศไทย และจะได้ยกข้อพิจารณาในเรื่องดังกล่าวบางประการรวมถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายภายในประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันมาวิเคราะห์วินิจฉัย

ในปี พ.ศ. 2547 รัฐบาลได้จัดตั้งองค์กรอิสระขึ้นมาองค์กรหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคม แทนการให้สัมปทาน ซึ่งเป็นการดำเนินธุรกิจแบบผูกขาดที่มีมาแต่ดั้งเดิม ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศเตรียมความพร้อมในการเปิดเสรีในอุตสาหกรรมโทรคมนาคม ซึ่งเป็นการดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ประเทศไทยได้ให้คำมั่นผูกพันไว้ต่อองค์การการค้าโลก (WTO) และเพื่อให้หลักเกณฑ์การประกอบกิจการโทรคมนาคมของประเทศสอดคล้องและทัดเทียมกับสากลประเทศ ซึ่งองค์กรที่มาทำหน้าที่ดังกล่าวนี้คือ สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ หรือ สกทช. (Office of the National Telecommunications Commission) โดยมีคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคม (The National Telecommunications

---

*คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติชุดแรกของประเทศไทยได้รับพระบรมราชโองการแต่งตั้งเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2547 ประกอบไปด้วย พลเอกชูชาติ พรหมพระสิทธิ์ ดำรงตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการ นายเศรษฐพร คูศรีพิทักษ์ ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ นายประสิทธิ์ ประพัฒน์มงคล ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ นายสุชาติ สุชาติเวชภูมิ ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ นายสุธรรม อยู่ในธรรม ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ นายเหรียญชัย เรียววิไลกุล ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ นายอาทร จันทวิมล ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการ

Commission)) ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมให้มีความชัดเจน โปร่งใส และตรวจสอบได้ และหนึ่งในวิธีของการกำกับดูแลก็คือ การบัญญัติกฎหมาย เช่น ประกาศหลักเกณฑ์ และวิธีการขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการโทรคมนาคม ซึ่งผู้ที่ประสงค์จะให้บริการกิจการโทรคมนาคมได้นั้นต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่ประกาศดังกล่าวกำหนดไว้ให้ครบถ้วนเสียก่อน และขั้นตอนที่กล่าวนั้นมีมากมายและมีขั้นตอนที่ยุ่งยาก ซับซ้อน และซ้ำซ้อนเกินความจำเป็น อีกทั้งต้องใช้ระยะเวลายาวนานมากในการดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการโทรคมนาคม และต้องรอเวลาที่ สกทช. จะนำคำขอดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของที่ประชุมสกทช. เพื่อพิจารณาอนุญาตให้ผู้ประกอบการรายนั้นๆ ได้รับใบอนุญาตได้ ซึ่งขั้นตอนที่กล่าวถึงนั้นตามกฎหมายมิได้ระบุระยะเวลาที่แน่ชัด ทำให้ระยะเวลาในการดำเนินการเป็นไปอย่างเนิ่นช้า ไม่โปร่งใส และไม่อาจตรวจสอบได้ว่าเหตุแห่งการเนิ่นช้า เกิดจากสาเหตุใด เพราะกฎหมายมิได้เปิดช่องให้ทักท้วงได้ หากแต่กฎหมายให้เป็นดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการ อันเป็นช่องว่างให้เกิดการให้อำนาจสินจ้าง เพื่อเร่งกระบวนการพิจารณาให้รวดเร็ว ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ที่ทุนทรัพย์ไม่มากก็อาจจะต้องรอใบอนุญาตอย่างไม่มีกำหนดต่อไป

นอกจากขั้นตอนในการดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตจะมีความซับซ้อนและเป็นภาระให้แก่ผู้ประสงค์จะประกอบกิจการโทรคมนาคมแล้ว ยังคงมีปัญหาของสภาพการณ์ของการกำกับดูแลเกี่ยวกับการประกอบกิจการโทรคมนาคมในประเทศไทยทุกวันนี้ ที่ต้องรอหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมกำหนดเสียก่อน ซึ่งมีมากที่ผู้ประกอบการพร้อมจะให้บริการ แต่ไม่มีหลักกฎหมาย หรือหลักเกณฑ์กำหนดไว้ ผู้ประกอบการก็จำเป็นต้องรอนจนกระทั่งจะมีการบัญญัติกฎหมายแล้วเสร็จและ/หรือต้องรอนจนกระทั่งกฎหมายนั้นๆ มีผลใช้บังคับได้ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้ระยะเวลายาวนานเกินความจำเป็น

การประกอบกิจการโทรคมนาคมถือเป็นกิจการที่สำคัญที่สุดต่อการพัฒนาประเทศในทุกด้านไม่ว่าทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และ ความมั่นคงตลอดทั้งความมั่นใจของนักลงทุนต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยด้วย เนื่องจากเป็นกิจการที่ให้บริการติดต่อสื่อสารแก่กิจการอื่นๆ ในทุกกิจการ ในขณะที่เทคโนโลยีที่จะนำมาใช้ในการให้บริการต่างๆ ในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารโทรคมนาคม ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว จึงทำให้อุตสาหกรรมโทรคมนาคม และการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมในประเทศไทยพัฒนาไปอย่างล้ำลึก ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และเป็นอุปสรรคต่อการเข้าสู่ตลาดอุตสาหกรรมโทรคมนาคม (Barrier for Market Access) ซึ่งจะขัดต่อหลักเกณฑ์การเปิดตลาดของ

องค์การการค้าโลก (WTO) ด้วย ทั้งนี้เพราะผู้ประกอบการที่ประสงค์จะให้บริการ โทรคมนาคมได้ จะต้องได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมเสียก่อน ตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. 2544 กำหนดไว้⁴ ดังนั้นในการประกอบกิจการ โทรคมนาคม การออกใบอนุญาตประกอบกิจการจึงถือว่ามี ความสำคัญอย่างมาก เพราะถือว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกำกับดูแลที่สำคัญยิ่ง

เมื่อประเทศต่างๆ เริ่มดำเนินนโยบายการเปิดเสรีกิจการ โทรคมนาคม ซึ่งก่อนหน้านั้นกิจการ โทรคมนาคมในประเทศต่างๆ มักเป็นกิจการที่ผูกขาดไม่ว่าจะ โดยรัฐหรือโดยเอกชน เนื่องจากแนวความคิดที่ว่ากิจการ โทรคมนาคมมีลักษณะการผูกขาด โดยธรรมชาติ (natural monopoly) กิจการ โทรคมนาคมในประเทศต่างๆ จึงมักเป็นการให้บริการของผู้ประกอบการรายใหญ่เพียงรายเดียวหรือน้อยรายภายใต้การกำกับดูแลโดยตรงจากรัฐ แนวความคิดดังกล่าวเริ่มเปลี่ยนไปเมื่อมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในการให้บริการและการขยายตัวของตลาดผู้บริโภคได้แผ่ขยายเข้ามา ปัจจัยเหล่านี้ช่วยสนับสนุนให้มีผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ตลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอันเนื่องมาจากการผูกขาดเริ่มมีความชัดเจนขึ้น เช่น การให้บริการที่ไม่เพียงพอ การที่ผู้บริโภคขาดทางเลือก เนื่องจากผู้ประกอบการรายเก่าขาดแรงจูงใจในการพัฒนาเทคโนโลยีและคุณภาพการให้บริการของตน ทฤษฎีทางเลือกจึงถูกนำมาใช้ประกอบการพิจารณาเปลี่ยนแปลง ซึ่งทั้งหมดนี้นำมาสู่แนวความคิดในการกำกับดูแลใหม่ คือ การส่งเสริมการแข่งขันในตลาด โดยเชื่อว่าการแข่งขันจะช่วยลดส่วนที่เป็นกำไรเกินปกติของผู้ประกอบการรายเก่ารวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางเทคโนโลยีและประสิทธิภาพการให้บริการ ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีต่อผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น และเมื่อการกำกับดูแลเปลี่ยนแปลงไป รัฐย่อมต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการออกใบอนุญาตให้สอดคล้องกับการส่งเสริมการแข่งขันด้วย แนวทางการออกใบอนุญาตที่ส่งเสริมให้เกิดการแข่งขันมากที่สุดคือจะต้องทำให้เกิดอุปสรรคการเข้าสู่ตลาด (barrier to entry) น้อยที่สุด โดยไม่กำหนดเงื่อนไขในการเข้าสู่ตลาดที่ไม่จำเป็นนอกเหนือจากเพื่อกำกับดูแลให้เกิดความเป็นธรรม และเพื่อประโยชน์สาธารณะเท่านั้น⁵

⁴มาตรา 7 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. 2544 บัญญัติว่า “ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการ โทรคมนาคมตามลักษณะและประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคม ต้องได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ”

⁵รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องหลักเกณฑ์ในการออกใบอนุญาตประกอบการ โทรคมนาคม ของการวิจัยในโครงการ “แนวทางการปฏิรูประบบโทรคมนาคมของประเทศไทย” เสนอ

ผลจากระบบการผูกขาดแบบเดิมดังกล่าวข้างต้น นอกจากจะทำให้อุตสาหกรรมโทรคมนาคมไม่เจริญเติบโตแล้ว ยังทำให้เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำลงไปด้วย อีกทั้งยังเป็นเหตุขัดแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติรองรับสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของปวงชนชาวไทยในเรื่องการประกอบอาชีพที่จะต้องกระทำได้โดยเสรี⁶ ไม่ถูกปิดกั้น หรือเลือกปฏิบัติ แต่ด้วยเหตุแห่งกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการออกใบอนุญาตที่เต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย อาทิเช่น ความล่าช้าซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศอย่างมากมาย ซึ่งสาเหตุนี้มิได้เกิดที่ประเทศไทยเท่านั้น หากแต่เกิดขึ้นกับทุกประเทศทั่วโลก ดังนั้นนานาประเทศทั่วโลกจึงได้เริ่มคิดหาวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว และพบว่าการนำระบบการออกใบอนุญาตแบบ SINGLE LICENSE มาปรับใช้ในอุตสาหกรรมโทรคมนาคมจะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นนี้ได้

การนำระบบการออกใบอนุญาตแบบ SINGLE LICENSE มาใช้ นอกจากจะนำมาซึ่งความสอดคล้องกับข้อตกลงที่ประเทศไทยมีต่อองค์การระหว่างประเทศแล้ว ยังช่วยพัฒนาตลาดอุตสาหกรรมโทรคมนาคมให้มีประสิทธิภาพ มีความคล่องตัวในการประกอบกิจการโทรคมนาคม และยังทำให้ง่ายต่อการกำกับดูแลด้วย กล่าวคือ จะทำให้ผู้ที่มีความประสงค์จะประกอบกิจการโทรคมนาคมหลุดพ้นจากหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่จะต้องยื่นคำขอ และเอกสารต่างๆมากมายเพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ ซึ่งระบบการออกใบอนุญาตข้างต้นนี้จะให้ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นว่าผู้ขอรับใบอนุญาตมีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะสามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ โดยทันทีที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ ผู้ยื่นคำขอก็สามารถให้บริการได้โดยทันที หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการโทรคมนาคมจะทำหน้าที่ตรวจสอบหลักฐาน เอกสาร เงื่อนไขคุณสมบัติในลำดับต่อไป หากมีข้อสงสัยหรือผู้ขอรับใบอนุญาตขาดคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง เจ้าหน้าที่จะแจ้งให้แก้ไขต่อไป วิธีการดังกล่าวเป็นกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติภายหลังที่เรียกว่า “Ex-Post” ซึ่งขั้นตอนที่กล่าวข้างต้นทำให้ผู้ประสงค์ประกอบกิจการโทรคมนาคมสามารถนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาให้บริการได้ทันทีที่ กอปรทั้งผู้ใช้บริการก็จะได้รับประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่ๆที่ทัดเทียมนานาอารยะประเทศ ซึ่งในปัจจุบันนี้ ประเทศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในแถบยุโรป เช่น

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยสนับสนุนการวิจัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย โดย ณรงค์ ป้อมหลักทอง และ วิภาดา มาวิจักขณ์, 2546: หน้า 1.

⁶รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 43 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม”

อังกฤษ เยอรมัน อเมริกา หรือแม้กระทั่งอินเดีย และไนจีเรีย ก็ได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมโทรคมนาคมของแต่ละประเทศไปอย่างรวดเร็ว เพราะได้นำหลักเกณฑ์และวิธีการขอรับใบอนุญาตแบบ SINGLE LICENSE มาปรับใช้ในประเทศของตนด้วย ทั้งนี้จะเป็นการช่วยมิให้ผู้กำกับดูแล (Regulator) ต้องออกบทบัญญัติให้เกิดความซ้ำซ้อน และยากต่อการปฏิบัติด้วย อีกทั้งจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมสามารถนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในการดำเนินการได้ โดยไม่ต้องรอให้ กทช. ออกหลักเกณฑ์เพื่อมาควบคุมเสียก่อน

แม้ว่าระบบการออกใบอนุญาตประกอบกิจการแบบ SINGLE LICENSE จะทำให้เกิดความสอดคล้องกับข้อตกลงที่ประเทศสมาชิกมีต่อองค์การการค้าโลก และนำมาซึ่งการพัฒนาต่อตลาดอุตสาหกรรม และยังทำให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งผู้ประกอบกิจการ และผู้ใช้บริการแล้ว ก็ยังมีเงื่อนไขอีกหลายประการที่หลายๆประเทศยังไม่ประสงค์จะนำมาปรับใช้กับประเทศของตน ทั้งนี้เพราะหลักเกณฑ์ของ SINGLE LICENSE ทำให้ผู้ประกอบกิจการจากต่างชาติสามารถเข้ามาประกอบกิจการในประเทศได้ทันที ซึ่งหลักการนี้เป็นหลักการที่สอดคล้องกับหลักการเปิดตลาด (Market Access) ขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) แต่หลักการภายในประเทศ หรือสิ่งที่จะมารองรับหลักเกณฑ์ของการเปิดเสรี (Domestic Regulation) ดังกล่าวนี้อย่างมีความลับสนและซับซ้อนอย่างมาก อันเนื่องมาจากสัญญาอนุญาตให้เอกชนเข้าร่วมดำเนินการกับภาครัฐเดิมที่ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ ทำให้ในบางประเทศรวมทั้งประเทศไทย จึงควรนำหลักเกณฑ์ SINGLE LICENSE มาใช้บังคับเพื่อให้เกิดกระบวนการพิจารณาขอรับใบอนุญาตอย่างมีประสิทธิภาพได้ แต่อาจจะติดปัญหาในการที่นักลงทุนต่างชาติต้องการให้บริการโดยไม่ประสงค์ลงทุนสร้างโครงข่ายใดๆอีก เพราะเหตุที่ผู้ประกอบการเอกชนที่ได้รับอนุญาต หรือสัมปทานได้ลงทุนสร้างโครงข่าย เพื่อใช้สำหรับในการให้บริการไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นผู้กำกับดูแล รวมทั้งผู้กำกับดูแลของประเทศไทยต้องหามาตรการ เพื่อแก้ไขปัญหากลุ่มไม่ลงทุนในโครงข่ายดังกล่าวรองรับไว้ด้วย

ดังนั้นผลของการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะนำมาซึ่งหลักการที่จะทำให้อุตสาหกรรมโทรคมนาคมเจริญก้าวหน้า และลดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดโทรคมนาคมของผู้ประกอบการรายใหม่ (New Entrance) ยิ่งไปกว่านั้นจะตอบสนองความต้องการ การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ หรือบริการใหม่ที่ผู้ประกอบการสามารถนำมาให้บริการแก่ผู้ใช้บริการภายในประเทศได้อย่างชัดเจนและรวดเร็วยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

โลกในอุตสาหกรรมโทรคมนาคมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หากจำต้องล่าช้าเพียงเพราะกระบวนการยื่นคำขอรับใบอนุญาต อาจทำให้ประเทศเกิดความเสียหาย และสูญเสียรายได้อย่างมหาศาล วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงจัดทำขึ้นเพื่อต้องการศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาความล่าช้า ความไม่โปร่งใส การเลือกปฏิบัติ ของกระบวนการในการยื่นคำขอรับใบอนุญาต ประกอบกิจการโทรคมนาคม และเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมโทรคมนาคมของประเทศให้ก้าวทันโลก ซึ่งผลลัพธ์ที่จะได้ คือ ทำให้ประเทศชาติได้นำทรัพยากรธรรมชาติของประเทศที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด อันจะทำให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการจากเทคโนโลยีที่ทันสมัยทัดเทียมนานาชาติอารยะประเทศ และแก้ไขปัญหาความล่าช้า ความไม่โปร่งใส การเลือกปฏิบัติ อันเกิดจากกระบวนการพิจารณาออกใบอนุญาต

กอรทั้งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะนำเสนอแนวทางในการออกใบอนุญาตของสากลประเทศ ตลอดจนเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ ขั้นตอนและกระบวนการพิจารณาคำขอรับใบอนุญาต เพื่อใช้เป็นรากฐานในการพัฒนากระบวนการออกใบอนุญาตการประกอบกิจการโทรคมนาคมสืบต่อไป

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเพื่อจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะจำกัดเฉพาะขั้นตอนการดำเนินการออกใบอนุญาต ซึ่งจะเปรียบเทียบจากการการออกใบอนุญาตในระบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือ ศึกษาจากประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมประเภทต่างๆ อาทิเช่น หลักเกณฑ์การขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการอินเทอร์เน็ต, หลักเกณฑ์การขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการประเภทที่ 1 ประเภทที่ 2 และประเภทที่ 3 เป็นต้น กับระบบใหม่ที่นานาประเทศได้เริ่มนำหลักการนี้มาใช้ กล่าวคือ ระบบใบอนุญาตใบเดียว (SINGLE LICENSE) สามารถให้บริการได้ทุกประเภทบริการ (One License All Services) หลักการนี้ปรากฏอยู่ในหลักเกณฑ์เรื่อง Unified Licensing Regime: ULR, หลักเกณฑ์การออกใบอนุญาตเป็นการทั่วไป (General Authorisation: GA) ซึ่งจะศึกษาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ อาทิเช่น GATS และกฎหมายของต่างประเทศ อาทิเช่น

ITU, OECD, Directive of European Union เป็นต้น และจะศึกษาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์กฎหมายของประเทศอื่นๆประกอบด้วย อาทิเช่น ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมัน ประเทศเกาหลี ประเทศอินเดีย และไนจีเรีย เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงความจำเป็นและเหตุผลของ แต่ละประเทศในการนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาปรับใช้ภายในประเทศ ซึ่งมีสภาพเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญทางเทคโนโลยีที่แตกต่างกัน ตลอดจนทั้งการศึกษาหลักเกณฑ์ดังกล่าวอย่างละเอียด และศึกษาผลดี – ผลเสียของการนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาปรับใช้ในประเทศไทย

1.4 สมมติฐาน

การนำหลักเกณฑ์ เรื่อง SINGLE LICENSE มาปรับใช้กับการประกอบกิจการโทรคมนาคมจะทำให้กิจการโทรคมนาคมมีการพัฒนาได้อย่างรวดเร็วขึ้น แก้ปัญหาความล่าช้า ความไม่โปร่งใส และการเลือกปฏิบัติ จากกระบวนการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม และทำให้เกิดการพัฒนาตลาดอุตสาหกรรมโทรคมนาคม ก่อให้เกิดหลักเกณฑ์ที่ง่ายต่อการกำกับดูแล และทำให้กระบวนการพิจารณาออกใบอนุญาตเป็นไปอย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับหลักการขององค์การระหว่างประเทศ (Legal Norm) เช่น WTO, GATS และสอดคล้องกับการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรคมนาคมของสากลประเทศ เช่น สหภาพยุโรป (European Union) เป็นต้น

1.5 วิธีการศึกษา

ศึกษาวิเคราะห์โดยวิธีวิจัยเอกสาร ทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทย และต่างประเทศ โดยในประเทศไทยใช้ประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2549 พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2543 พร้อมทั้งหลักเกณฑ์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง เป็นหลักในการวิเคราะห์ และในส่วนของต่างประเทศจะใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ General Authorisation หลักเกณฑ์ เรื่อง Universal Licensing Regime หลักเกณฑ์ Directive of European Union, Consultation paper และ Reference

Paper อื่นๆ โดยใช้วิธีการศึกษาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์และขั้นตอนการการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมของประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถพัฒนาระบบการการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุด
2. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาและผลกระทบของการนำหลักเกณฑ์การการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมมาใช้ในประเทศไทย
3. เพื่อสร้างความเข้าใจถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการในการการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม
4. เพื่อสร้างแนวทางในการแก้ไขปัญหาลึกเกี่ยวกับระบบการการออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม อันเนื่องจากข้อจำกัดทางกฎหมาย
5. เพื่อสร้างหลักเกณฑ์การกำกับดูแลที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของสังคม และอุตสาหกรรมโทรคมนาคมของไทย